

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoP/33/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314219587
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2314219587.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci navrhovateľky: G. N., nar. XX.XX.XXXX, R. H. N. XXX, zastúpená splnomocnenkyňou: AK FARDOUS Partners s.r.o., Hlavná 6, Šaľa, proti manželovi: N. N., nar. XX.XX.XXXX, R. H. N. XXX, zastúpený splnomocnenkyňou: AK TIMAR & partners, s.r.o., Štúrova 42, Šaľa, o určenie výživného na manželku, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č.k. 26C 310/2014-471 zo dňa 14. decembra 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením napadnutým odvolaním súd prvej inštancie rozhodol tak, že navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 100% náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou § 52, 55 Civilného mimosporového poriadku a vecne tým, že generálna klauzula formulovaná v § 52 CMP vychádza z predpokladu, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenie § 55 CMP predstavuje prelomenie generálnej klauzuly, prichádza do úvahy za predpokladu, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Pri hodnotení kritéria, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé by mali byť relevantné okolnosti prejednávanej veci.

V danej právnej veci súd návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol. Súd mal za preukázané, že navrhovateľka v rozpore s § 18 Zákona o rodine neprejavila snahu plnenia si manželských povinností, pričom nebolo preukázané, že by dôvodom absencie tejto snahy bola ňou prezentovaná agresia zo strany odporcu. Ukončenie spolužitia si vybrala navrhovateľka, po opustení spoločnej domácnosti nemala snahu spolužitie obnoviť, zariadila si vlastné bývanie, vzdala sa výhodnejšieho zamestnania, podala návrh na rozvod manželstva a podľa vlastného vyjadrenia si našla aj mimomanželskú známosť. Na základe vyššie uvedených okolností samotného prípadu má súd za to, že bude spravodlivé ak v prvostupňovom a odvolacom konaní neúspešná navrhovateľka bude zaviazaná k náhrade trov konania odporcu. Preto súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 55 CMP a priznal odporcovi právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

3. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie navrhovateľka prostredníctvom splnomocnenkyne. Rozhodnutie napadla v celom rozsahu podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľka má za to, že súd nesprávne právne posúdil vec keď vzhliadol dôvody pre aplikáciu zákonnej výnimky § 55 Civilného mimosporového poriadku zo všeobecného pravidla v zmysle ktorého

v mimosporových konaniach nemá žiaden z účastníkov nárok na náhradu trov konania, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Spravodlivosť priznania náhrady trov konania súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil konkrétnymi okolnosťami a skutočnosťami, z ktorých už vychádzal pri rozhodnutí vo veci. Navrhovateľka v prvom poukazuje na nesprávny postup súdu prvej inštancie keď rozhodnutie o náhrade trov konania manželovi skutkovo zdôvodnil v podstate totožnými skutočnosťami ako aj v prípade jeho rozhodnutia vo veci samej. V konečnom dôsledku tak súd prvej inštancie duplicitne zohľadňoval skutočnosti, z ktorých vychádzal pri zamietnutí samotného návrhu na určenie výživného, čo sa v neprospech navrhovateľky prejavilo v tom, že najprv jej súd nepriznal nárok na výživné zamietnutím návrhu a na základe tých istých skutočností jej ešte uložil aj povinnosť nahradiť trovy konania manželovi napriek tomu, že mal primárne vychádzať zo zásady, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Práve takýto postup súdu vykazuje znaky nespravodlivosti, keďže navrhovateľka v konečnom dôsledku doplatila na duplicitné prihladenie súdu prvej inštancie na tie isté skutočnosti pri rozhodovaní o dvoch odlišných nárokoch. Okrem toho navrhovateľka zdôrazňuje, že rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a tiež, že súd prvej inštancie pri posudzovaní merita veci nedôvodne neprihliadol na dôležité dôkazy. Napriek tomu, že odvolací súd prvoinštančné rozhodnutie vo veci samej potvrdil, pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania navrhovateľka v plnom rozsahu odkazuje práve na obsah spomenutého odvolania, z ktorého je zrejmé, že závery súdu prvej inštancie sú v rozpore s vykonaným dokazovaním a vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu. V žiadnom prípade nemožno považovať za spravodlivé pokiaľ súd pri prelomení základnej zásady spočívajúcej v neexistencii nároku na náhradu trov konania vychádza z odôvodnenia svojho predošlého rozhodnutia vo veci samej, ktoré trpí nedostatkami a teda vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je navyše znásobený aj nedostatočne prihliadnutím na viaceré dôležité dôkazy. Žalobkyňa má za to, že spravodlivosti bude učinené za dosť, pokiaľ odvolací súd bude vychádzať zo základnej zásady uvedenej v § 52 Civilného mimosporového poriadku a uznesenie zmení tak, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania nárok pretože v danom prípade nie sú splnené podmienky pre aplikáciu § 55 Civilného mimosporového poriadku.

4. K doručenému odvolaniu sa vyjadril manžel. Odvolanie navrhovateľky považuje za nedôvodné. Poukázal na § 52 a § 55 Civilného mimosporového poriadku. Z odôvodnenia vyplýva, že súd svoju úvahu založil na tom, v čom videl okolnosti prípadu ktoré považoval za spravodlivé na priznanie nároku na náhradu trov konania, jasne, zrozumiteľne uviedol v bode 7 svojho uznesenia a toto aj zdôvodnil. Ustanovenie § 55 Civilného mimosporového poriadku výnimočnosť vidí práve v okolnostiach prípadu a to nielen v pomeroch na strane účastníkov, ale aj na tých skutočnostiach ktoré viedli k podaniu návrhu navrhovateľku. Súd správne konštatoval, že navrhovateľka od samého počiatku nemala na uplatnený nárok právo práve z dôvodu, že tento si uplatnila v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi bol v konaní preukázaný práve tým, ako uviedol aj súd prvej inštancie, že navrhovateľka prejavila záujem na plnení manželských povinností, nemala záujem na obnovení manželského spoluzitia, zariadila si vlastné bývanie, vzdala sa výhodnejšieho zamestnania, našla si mimomanželskú známosť. Neobstojí argument navrhovateľky, že bola nútená opustiť spoločnú domácnosť z dôvodu agresívneho správania odporcu, pretože táto skutočnosť preukázaná nebola. Taktiež príčina rozvratu manželstva tvrdená navrhovateľkou, agresivita manžela a jeho alkoholizmus, sa nepreukázali. Napadnuté uznesenie je vecne správne, rozhodnutie súdu prvej inštancie a jeho úvaha o tom, či existujú okolnosti prípadu, ktoré môžu zakladať nárok na náhradu trov konania, sú jasne a zrozumiteľne odôvodnené. Navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - účastníkom (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť (§ 388 Civilného sporového poriadku).

6. Navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala určenia výživného od manžela. Súd prvej inštancie návrh zamietol. Predmetným uznesením súd navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť manželovi náhradu trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania navrhovateľky, je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol o tom, že manželovi priznal trovy konania v celom rozsahu.

7. Súd prvej inštancie v napadnutom uznesení konštatoval, že bude spravodlivé ak v prvostupňovom a odvolacom konaní neúspešná navrhovateľka bude zaviazaná k náhrade trov konania odporcu. So záverom súdu prvej inštancie o priznaní náhrady trov konania manželovi nesúhlasila navrhovateľka a v odvolaní poukazovala na nesprávne právne posúdenie vecí, keď súd prvej inštancie nemal na trovy konania aplikovať ustanovenie § 55 Civilného mimosporového poriadku a mal aplikovať ustanovenie § 52 Civilného mimosporového poriadku s tým, že rozhodnutie o náhrade trov konania manželovi skutkovo zdôvodnil v podstate totožnými skutočnosťami ako aj v prípade jeho rozhodnutia vo veci samej.

8. V zmysle § 52 Civilného mimosporového poriadku žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. V zmysle § 53 Civilného mimosporového poriadku v konaní vo veciach určenia rodičovstva a v konaniach vo veciach notárskych úschov môže súd priznať náhradu trov konania účastníkom, ktorí mali vo veci úspech, proti účastníkom, ktorí úspech nemali, ak to možno spravodlivo požadovať.

10. V zmysle § 55 Civilného mimosporového poriadku súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

11. V zmysle § 58 Civilného mimosporového poriadku o nároku na náhradu a o výške trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

12. Rozhodovanie o trovách konania je imanentnou súčasťou rozhodovacieho procesu. V konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku, a to vzhľadom na okruh vecí, ktoré sú prejednávané v režime tohto zákona, ako aj z dôvodu prítomnosti verejného záujmu, ktorý je prítomný v prevažnom okruhu týchto vecí, nie je možné uplatňovať preventívnu a sankčnú funkciu, ktorá sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov konania v konaniach podľa Civilného sporového poriadku. Konania podľa Civilného mimosporového poriadku sú spravidla uskutočňované vo verejnom záujme a aj prípadnému navrhovateľovi, pokiaľ sa konanie začalo na jeho návrh, nemožno klásť na ťarchu, ak konanie vyvolal, hoci si nebol úplne istý, či súd jeho návrh vyhovie. Okrem prítomnosti verejného záujmu je možné hovoriť aj o ďalších dôvodoch, prečo sa v mimosporových konaniach nevychádza z koncepcie sankčného mechanizmu trov konania. Jedným z nich je aj jednoznačnosť nastavenia miery úspechu v týchto konaniach, keďže súd v konaniach, ktoré možno začať aj bez návrhu, môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac (§ 40 Civilného mimosporového poriadku), ďalším dôvodom je práve skutočnosť, že konanie podľa Civilného o poriadku možno začať aj bez návrhu (§ 23 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku).

13. Civilný mimosporový poriadok v ustanovení § 52 upravuje základnú zásadu náhrady trov konania v mimosporovom procese, podľa ktorej žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, pokiaľ zákon v nasledujúcich ustanoveniach neupravuje inak. O povinnosti nahradit' trovy konania (pokiaľ nejde o trovy konania štátu) rozhoduje súd len na návrh oprávneného účastníka (§ 57 Civilného mimosporového poriadku). Všeobecné pravidlo, podľa ktorého si každý z účastníkov platí trovy konania sám (§ 49 Civilného mimosporového poriadku) a žiaden z nich nemá ani nárok na ich náhradu od iného účastníka, je prelomené v dvoch prípadoch. V prvom prípade náhradu trov konania možno priznať, ak to ustanovuje zákon, a to v konaní vo veciach určenia rodičovstva a v konaniach vo veciach notárskych úschov môže súd priznať náhradu trov konania účastníkom, ktorí mali vo veci úspech, proti účastníkom, ktorí úspech nemali, ak to možno spravodlivo požadovať (§ 53 Civilného mimosporového poriadku) a v druhom prípade vo všetkých konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé (§ 55 Civilného mimosporového poriadku). Ak nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 53 alebo § 55 Civilného mimosporového poriadku, súd v meritorom rozhodnutí rozhodne o trovách tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (§ 52 Civilného mimosporového poriadku).

14. V preskúvanom prípade súd prvej inštancie aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenie § 55 Civilného mimosporového poriadku. Ako už bolo konštatované, predmetné ustanovenie predstavuje prelomenie generálnej klauzuly v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku, kde vo všeobecnosti platí, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Aplikácia predmetného ustanovenia prichádza do úvahy za predpokladu, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Ak teda súd vyhodnotí, že je s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, môže priznať nárok na náhradu trov konania v akomkoľvek konaní podľa Civilného mimosporového poriadku, t. j. nielen v konaniach vymedzených v ustanovení § 53 Civilného mimosporového poriadku. Aplikácia tohto ustanovenia predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla, a preto musí byť takáto výnimka náležite odôvodnená. Pri hodnotení kritéria, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, možno prihliadať napr. k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov, tiež na okolnosti, ktoré predchádzali konaniu, na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde, celkový postoj účastníkov v priebehu konania a pod.. Súd tiež pri aplikácii tohto ustanovenia môže vyhodnocovať, ktorý z účastníkov spôsobil, že konanie muselo prebehnúť. Je preto potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu pre priznanie náhrady trov konania, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné.

15. V danom prípade súd prvej inštancie vychádzal z úvahy o priznaní náhrady trov konania manželovi, ktoré výlučne spočívali v dôvodoch pre ktoré vo veci samej súd návrh zamietol. Takáto úvaha je však s poukazom na vyššie uvedené nesprávna, pretože výnimka pre priznanie náhrady trov konania musí byť náležite odôvodnená, relevantné okolnosti neboli súdom prvej inštancie zvažované. Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci neboli naplnené okolnosti pre ktoré by bolo spravodlivé priznanie trov konania manželovi, takéto aspekty preukázané neboli. Odvolacia námietka navrhovateľky je preto dôvodná.

16. Tiež je potrebné súdu prvej inštancie vytknúť nesprávnu aplikáciu zákonných ustanovení Civilného mimosporového poriadku o náhrade trov konania, konkrétne ustanovenia § 58. V zmysle uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhoduje nielen o nároku na náhradu ale aj o výške trov konania, pričom súd prvej inštancie v rozsudku napadnutom odvolaním rozhodol len o nároku na náhradu trov konania manžela, ktorého otcovstvo má byť zapreté. Súd prvej inštancie tak pochybil, keď takto rozhodol, nakoľko meritórne rozhodnutie v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku musí obsahovať aj výrok o základe, aj výrok o výške trov.

17. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s ustanovením § 388 Civilného sporového poriadku napadnuté uznesenie zmenil, keďže nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie a rozhodol v súlade s ustanovením § 52 Civilného mimosporového poriadku, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov tohto konania.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s § 52, § 57 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).